

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

มะม่วงเป็นไม้ผลเศรษฐกิจที่สามารถปลูกได้ทั่วทุกภาคของประเทศ คิดเป็นร้อยละ 22.12 ของพื้นที่ปลูกไม้ผลทั้งหมด 2.2 ล้านไร่ มีผลผลิตถึง 1.7 ล้านตันต่อปี ซึ่งประเทศไทยเป็นประเทศที่ส่งออกมะม่วงเป็นอันดับที่ 7 ของโลก โดยมีประเทศอินเดียเป็นผู้ส่งออกอันดับ 1 แนวโน้มการส่งออกมะม่วงของไทยค่อนข้างดี กล่าวคือ ในปี 2548 มีปริมาณการส่งออกมะม่วงสด 10,829 ตัน มูลค่า 217 ล้านบาท มะม่วงแปรรูป 7,486 ตัน มูลค่า 268 ล้านบาท ในขณะเดียวกันการขยายปริมาณการส่งออกในตลาดญี่ปุ่นมีมากขึ้นจากปี 2543 - 2545 จำนวน 223, 493 และ 586 ตัน ตามลำดับ ส่วนตลาดใหม่ที่กำลังอยู่ในระหว่างการพิจารณานำเข้า คือ นิวซีแลนด์ และเกาหลี (กรมศุลกากร, 2548) มะม่วงที่ส่งออกไปจำหน่ายต่างประเทศส่วนใหญ่เป็นมะม่วงประเภทรับประทานสุก ซึ่งมะม่วงพันธุ์รับประทานสุกมีอยู่หลายพันธุ์แต่พันธุ์ที่เป็นที่นิยมในตลาดปัจจุบันได้แก่ น้ำดอกไม้ และ โชคอนันต์ (เพ็ญวิภา, 2541)

ปัญหาสำคัญของการส่งออกผลมะม่วง ได้แก่ ความเสียหายที่เกิดจากการเข้าทำลายของโรคแอนแทรกคโนส จากการที่โรคแอนแทรกคโนสเป็นโรคที่ทำความเสียหายแก่พืชผลในเขตร้อนรวมทั้งกับมะม่วงเป็นอย่างมาก การป้องกันโดยใช้ความร้อนหรือการใช้สารเคลือบผิวต่างๆ ถึงแม้ว่าจะสามารถชะลอการสุก ยืดอายุการวางจำหน่ายและสามารถยับยั้งการเจริญเติบโตของเชื้อราได้แต่กรรมวิธีต่างๆ เหล่านี้ยังไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอ เนื่องจากการป้องกันในระยะที่ได้ผลผลิตออกมาแล้ว ในขณะที่โรคนี้จะเข้าทำลายพืชได้ทุกระยะของการเจริญ ส่วนการใช้สารเคมีนั้นอาจเกิดปัญหาสารเคมีตกค้างเป็นอันตรายต่อผู้บริโภคได้ ในปัจจุบันนักวิจัยจึงมีความสนใจสกัดเอาสารที่มีฤทธิ์ต้านเชื้อราจากผลไม้มาศึกษา จากข้อสันนิษฐานที่ว่า ในผลไม้ดิบนั้นมีสารต้านการเจริญเติบโตของเชื้อราอยู่ จึงทำให้เชื้อไม่สามารถเข้าทำลายผลไม้ได้ ดังนั้นการใช้สารเคลือบผิวที่บริโภคได้ หรือสารเคลือบผิวจากธรรมชาติมากระตุ้นให้มะม่วงสร้างสารที่มีฤทธิ์ต้านเชื้อราก่อนการเก็บเกี่ยวน่าจะเป็นทางออกที่ดีที่สุดในการแก้ปัญหาโรคแอนแทรกคโนสในปัจจุบัน

1.2 วัตถุประสงค์ของการทดลอง

ศึกษาประสิทธิภาพของโคโคซานต่อการชักนำการสร้างสารที่มีฤทธิ์ด้านการเจริญของเชื้อรา
ในผลมะม่วงก่อนการเก็บเกี่ยว

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved